

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Og så er det hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at på det tidspunkt, hvor De Konservative og det såkaldte Frihedsparti, Jörg Haiders parti, i Østrig dannede regering, lå Enhedslistens sympati ét bestemt sted, og det var blandt de titusinder af demonstranter, som stod på pladsen i Wien og andre steder i Østrig og demonstrerede imod den regering, som dér var dannet, og det parti, som indgik i den regering.

Jeg har den opfattelse, at den erklæring, som EU's statsministre vedtog, skete på en forkludret måde, og det vil jeg vende tilbage til. Men jeg har også den opfattelse, at de kræfter, som har vundet frem, f.eks. i Frankrig Le Pens parti og i Østrig Jörg Haiders parti, er farlige kræfter. Det er kræfter, som truer overholdelsen af menneskerettighederne i de europæiske lande. Det er kræfter, som i en situation, hvor de går frem, kan true demokratiet og kan udgøre en fare, ikke mindst mod etniske mindretal i de forskellige europæiske samfund.

Derfor er det ikke en sag, som der skal tages let på, og derfor er jeg glad for, at det i dag er lykkedes at få en debat, der ikke har handlet om telefaxer, men som også begynder at handle om det egentlige politiske problem, nemlig at vi står over for nogle højrepopulistiske kræfter, som truer overholdelsen af og respekten for de grundlæggende rettigheder i samfundet.

Der har været rejst spørgsmål, f.eks. fra hr. Per Stig Møllers side, om: Hvad nu, hvis der var et kommunistisk parti, som ikke ville gøre op med de forbrydelser, som blev begået af Stalins regering i Sovjetunionen, og som kom ind i en regering i et europæisk land i dag? Jamen dér er svaret da krystalklart, at hvis et sådant parti, som ikke ville tage afstand fra Stalins forbrydelser, ikke ville gøre op med dem, kom ind i en regering, ja, så skulle det da tilsvarende sættes under overvågning med henblik på at kontrollere, om menneskerettighederne blev brudt, som vi har foreslået at det burde være tilfældet med den østrigske regering i den her situation.

Jeg har selv rejst i Østrig og overværet f.eks. disse veteranoptog, hvor man går i uniformerne, også med de medaljer, man fik, da man deltog i det, der af mange mennesker i Østrig kaldes fædrelandskrigen, krigen for fædrelandet fra 1940 til 1945. Og man kan se statuerne af ty-

ske soldater stå rundt omkring, f.eks. foran kirker, det vil altså sige østrigske soldater med den der håndgranatdåse, i øvrigt foran en kirkebygning.

Det ser ikke ret smukt ud, og det er altså for mig at se udtryk for, ikke at Østrig er grebet af nazisme, det er det ikke, men at det må erkendes, at der ikke har fundet f.eks. et gennemgribende opgør sted med det, der foregik på østfronten under krigen, hvor østrigske regimente bag ved fronten deltog i forbrydelser mod alle grundlæggende rettigheder, og hvor man i Tyskland jo har haft – hvad skal man sige? – et retsopgør. Det mangler altså tilsvarende i Østrig, og det synes jeg man skal stille krav om.

Når vi har kritiseret den fremgangsmåde, som regeringerne tog i anvendelse, er det ikke, fordi vi er modstandere af, at man på mellemstatsligt plan fra regeringernes side griber til sanktioner, hvis menneskerettigheder overtrædes. Det har man f.eks. gjort i forbindelse med Sydafrika, og det kan man komme til at gøre igen i en række situationer.

Men det blev grebet an på den måde, at man begyndte at indføre sanktioner allerede på et tidspunkt, hvor der ikke var foretaget konkrete overtrædelser af menneskerettighederne. Det er ikke en holdbar metode.

Det blev også grebet an på den måde, at man inddrog EU-formandskabet til at lede disse forhandlinger. Det vil sige, at man lod en EU-insitution indgå, selv om det, der foregik, var uden for Traktaten. Det var heller ikke acceptabelt.

Og så havde man en beslutningsproces, hvor det var 14 individer, 14 statsministre, der sad uden om deres parlamenter, uden en demokratisk proces, og traf den beslutning. Det var heller ikke acceptabelt.

Og det er baggrunden for, at vi har fremsat et forslag om en anden fremgangsmåde, som vi naturligvis vil arbejde for at få vedtaget, også under det næste punkt på dagsordenen.

Jann Sjusen (KRF):

På Det Udenrigspolitiske Nævns møde i går blev der sat punktum for sagen om regeringens og i særdeleshed statsministerens håndtering af sanktionerne over for Østrig. Sådan så det i hvert fald ud i Kristeligt Folkepartis øjne i går. Af beretningen fremgår det, at Nævnet finder, at regeringen helt klart burde have rådført sig med Nævnet forud for beslutningen om dansk tilslutning til sanktionerne mod Østrig.